

SUMMARY:

Veronika is happy about the silver

In Hungary it is a very matter to talk about athletes, who – in some manner – are disabled. It is uncommon to be able to watch/read/listen to interviews about athletes of these kind, but we had a chance to talk with somebody, whose will and talent let her go to the finals of the paraolympics.

We were able to ask a few questions to Veronika Juhász, who – by herself - won the fourth place in fencing, ask about her feelings, about the silver she won with her teammates, about the current situation in Hungary related to disabled people, and how does she feel about her roma identity.

Hopefully, by the time everyone finishes the report, they would be able to have a deeper understanding of how badly we can treat others, and how high they can climb, even if by only a particular leg.

Veronikának szép az ezüst

Juhász Veronika, az UTE Uniqua kerekesszékes vívója a felállni képes versenyzők között a Londoni Paralimpián párbajtőr egyéniben negyedik lett, míg Dani Gyöngyivel és Krajnyák Zsuzsával csapatban ezüstérmet szerzett. A 38 éves, roma származású sportolónővel a MARS program keretében beszélgettünk.

Nehéz gyermekkorom volt, intézetben nevelkedtem. 4 évesen veszítettem el egy fejlődési rendellenesség következtében a jobb lábamat. Társaim sokat csúfoltak, féllábúnak, gólyalábúnak neveztek – mesélt Veronika a múlttól. Sajnos a tanárai és nevelői sem voltak különbek, tőlük sem kapott segítséget. Még a testnevelési órákról is kizárták fogyatéka miatt! Azóta sem tudta feldolgozni féllába elvesztését, de ebbe amúgy is csak beletörödni lehet- elmondása szerint.

Több sportágat is kipróbált, végül a kerekesszékes vívásnál kötött ki. Ez nem jelenti azt, hogy életét is kerekesszékekben kell töltenie, mivel protézise van, így az utcán azzal úgy közlekedhet, mint bármely másik ember. Neki tehát könnyebb eljutni bárhová, mint székhez kötött társainak. Őket nagyon sajnálja, hiszen nincs mindenütt megoldva az akadálymentes közlekedés, sok boltba és a hivatalba is nehéz bemenni, s nekik az alacsony padlós buszokra is gyakran órákat kell várniuk, a felszálláshoz mások segítségét kell kérniük. Neki automataváltós kocsija van, így a lábát is kíméli, azonban azt kihangsúlyozta, hogy még így is nehézkes a vezetés.

Mint azt elmondta, nem azért kezdett sportolni, hogy mások elismerjék, felnézzenek rá. Számára minden megmérettetés egy verseny, önnön ambíciói beteljesítése érdekében, a győzni akarás a legfőbb motivációja. Saját boldogságáért tette, de persze örül a sikernek. A londoni ezüstérmet csapattársai kudarcként élték meg – hiszen a döntőben kikaptak a kínaiaktól – Veronika viszont boldog volt, hogy megszerezte első paralimpiai érmét. A bírókra viszont haragudott, mert jogtalanak érezte döntéseiket. Három tust vettek el tőle azért, mert állítólag felállt a székben, egy negyediket pedig azért, mert a székből kiesett ellenfelét szúrta meg. Egyik döntést sem ismeri el, hiszen félfenéssel végig a székben volt, s előbb vitte be a találatot, minthogy ellenfele kiesett volna. Ezen ment el a csapatarany, de szerinte az ezüst is nagyon szépen csillog.

Az olimpiai és paralimpiai érmekért, de még a 4-8. helyért is szép summát, milliókat kapnak a bajnokok és helyezettek, ebben viszont nincs egyenlőség az egészséges és a parasportolók között, az utóbbiak kárára. Az okokat Veronika nehezen érti meg, hiszen nekik is ugyanúgy – vagy talán még jobban! – meg kell dolgozniuk a sikerekért.

A vívás nem egy klasszikus küzdősport, bár itt is „szembenülnek” az ellenfelek. Mégsem tekintette őket sosem ellenségének, sportszerűen küzdött ellenük. Sajnos az ellenkezőjét meg kellett már tapasztalnia. Őt többször nézték már ellenségnek ellenfelei, de erről inkább nem beszél. Csak a szépre emlékezik, hiszen minek is tépné fel a behegedt sebeket.

A bronzmeccsen csapattársa, Krajnyák Zsuzsa győzte le, így végül is vereséggel zárta a küzdelmet. Érezte, hogy ez lesz az eredmény, tudta, hogy Zsuzsa jobb nála, s nem haragudhat ezért csapattársára. Továbbra is együtt vívnak Újpesten, s Dani Gyöngyi, a harmadik ezüstös csapattárs is az UTE vívója. A sátorlajújhelyi születésű vívónő sokat köszönhet a főváros IV. kerületének. 2004-ben rosszul állt anyagilag, s az alpolgármester segítette lakáshelyzete megoldásában.

Már 2010-ben is elmondta, hogy családot szeretne, meg akarja ismerni az anyaság örömét. Társra azóta sem akadt, egyelőre a sportban találja meg örömét. Baráti körében nincsenek romák, a párkapcsolatban sem a romákat keresi. Ha megtalálja a szerelmet, bőrszínre való tekintek nélkül fog választani.

Azonban amíg a szék kereke forog és török csapnak össze, Ő addig rendületlenül küzdeni fog önmagáért, a sport szépségéért, valamint öregbíteni fogja hazánk hírnevét, hisz juhász sok van, de Juhász Veronikánk, csak egy.